

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Kalkar, Christian Andreas Herman FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1867-01-15)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Kalkar, Christian Andreas Herman FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1867-01-15)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 143. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030066.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Kalkar.

Viborg, 15. Januar 1867.

Kjære Dr. Kalkar! — — — Hvad det Møde angaaer, hvorom De skrev, et frit Kirkemøde i Anledning af Frimenighedssagen, da har jeg brevvexlet herom med Brammer, som ikke er tilbøielig til at gaae ind herpaa, hvad ikke har overrasket mig. Han har vel Ret i, at Vanskelighederne, som De selv har nævnet, maae betragtes som overveiende. Det har dog, skjøndt jeg strax troede at maatte see Sagen fra samme Side, gjort mig ondt, at Tanken maatte opgives, fordi der var Noget i den, som meget tiltalte mig. Hvad det gjælder om, er, s. 144 at de nu tause Røster maatte komme tilorde, at de, som frygte for, hvad der forberedes, men ikke vide, hvad der skulde siges imod, maatte finde Ordførere, til hvem de kunde slutte sig med et taust Bifald (thi om Addresser og desl. gjælder det ikke), at de, som jeg maae haabe, endnu Mange, som ikke kunne see Sagen, uden som den nu er fremstilt fra den tillokkende Side (thi Alt, hvad der hedder Frihed, nyt Liv osv., er tillokkende), men som kunde see den fra dens anden Side, maatte faae Øinene op. Dette kunde skee paa et saadant Møde. som De havde tænkt Dem, hvis det kunde blive, hvad De har tænkt Dem, hvorved Mange samledes med en Anelse om Sagens Betydning, og de Rette kom til at tale, naar saa en god og fuldstændig Beretning kom for Dagen, og det Hele kunde gjøre Indtrykket af en alvorlig meent Stemme fra Folket, ikke blot fra de enkelte Talende. Jeg mindede Brammer om, at De havde i en Række Aar viist, at De forstod i saadanne Forsamlinger at fremkalde en Fællesbevidsthed. Men den store Vanskelighed, maaskee Umuligheden, ligger, som De selv har bemærket, i Udgangspunktet, Kan man indbyde til et saadant Møde, uden tillige at indbyde dem, man ikke vil have med? kan man da blive nogenlunde sikker paa Resultatet? og er en Forfeiling ikke værre end Intet? Jeg har tænkt paa Kierkegaard, som man dog maatte ønske at faae med, i alt Fald ikke kunde undgaae at indbyde, som vilde sige en Deel til Fordeel for vor Betragtningssmaade, men dog ende med at give efter for Tidens Fordring. Skulde et saadant Møde lykkes, saa maatte det i alt Fald, mener jeg, forberedes i en anden Forstand, end det skeer af dem, som stille sig i Spidsen for et saadant Foretagende og aftale indbyrdes det For s. 145 nødne; det maatte forberedes udadtil, Ønsket om at faae et saadant Møde maatte fremkomme hos dem, med og for hvem man gjerne vilde have Sagen forhandlet. Og naar De da spørger, hvad der skal gjøres, saa vilde jeg svare: der maa skrives, det andet Middel, som vor Tid har i saa stærk Brug, maa benyttes; der maa skrives saaledes, at det kan komme til Bevidsthed, at der er Mere i denne Sag, end man troede. — — — —. Men hvem skal gjøre det? Naturligviis Een, som kan høres vidt omkring, kan bringe Ørerne til at lukke sig op. Jeg troer, Martensen er den, som kan dette (han har viist det to Gange, at man med eller mod sin Villie maa høre ham); og jeg troer, at forsaavidt man endnu venter, at der kan siges Noget fra en anden Side, troer, at her er en altera pars, da er det ham, paa hvem Øinene ere vendte. Man kalder ham maaskee en Hierarch ; velan! saa skal man i det Mindste høre, hvad Hierarchen har at sige, og om man uden videre kan vise det tilbage. — — — —.